

08. marts 2012

FM 2012/63

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forepørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om behovet for at ændre Landstingslov nr. 27 af 30. oktober 1992 om regulering af arbejdskrafttilgangen i Grønland samt § 18 i Inatsisartutlov nr. 7 af 7. december 2009 om mineralske råstoffer og aktiviteter af betydning herfor.

(Medlem af Inatsisartut, Naaja Nathanielsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

I forbindelse med debatten om vores erhvervsliv går en af diskussionerne på, hvorledes vi sikrer lokal involvering og arbejdspladser til den lokale arbejdsstyrke i fremtiden. I den forbindelse mener jeg det er værd at debattere hvordan vi definerer den lokale arbejdskraft. Hvis vi i de kommende år får et øget behov for at skelne lovgivningsmæssigt mellem lokal- og udefrakommende arbejdskraft bør det være klart for alle, hvilke definitioner og regler der gælder på området. En konklusion kunne også være at der ikke længere er behov for, eller ønske om, at skelne mellem lokal- og udefrakommende arbejdskraft i form af en særlig lovgivning.

Landstingslov nr. 27 af 30. oktober 1992 om regulering af arbejdskrafttilgangen i Grønland er 20 år gammel. I de 20 år der er gået siden lovens tilblivelse er der sket meget i samfundet, både med hensyn til arbejdsstyrkens kompetencer og vores erhvervsliv.

Loven beskriver hvilke personer der kan betragtes som grønlandsk arbejdskraft. Ifølge nugældende lovgivning er alle der er født i Grønland og har boet her de første 5 leveår, at betragte som grønlandsk arbejdskraft. Dermed må vi antage, at der i Danmark findes en række personer der betegnes som grønlandsk arbejdskraft, selvom de ikke har boet her i 15 år, siden de var børn. Det kan eksempelvis være børn af et dansk forældrepar, der har haft arbejde i landet i en årrække, men har valgt at vende tilbage til Danmark, uden ønske om at returnere.

Derimod vil en mand på 20 år, der er født i landet af grønlandske forældre, men har boet i eksempelvis Danmark fra vedkommende var 4 år og indtil afslutningen af folkeskolen, for herefter at vende tilbage til Grønland og gå på gymnasiet og tage et sabbatår inden videre uddannelse, ikke være at betragte som lokal arbejdskraft. Heller ikke selvom han har intentioner om at uddanne sig i Grønland eller bosætte sig her.

Men hvis han finder en kæreste der defineres som grønlandsk arbejdskraft - og forholdet holder mere end et år - vil han opfylde tilknytningskravet og selv kunne blive grønlandsk arbejdskraft ifølge loven. Men denne kæreste kan f.eks. godt være en amerikaner, der de sidste 7 år har forsket i Grønland, men forventer at rejse tilbage til USA.

Min pointe er, at det er en svær opgave at definere hvem der er grønlandsk arbejdskraft og vi risikerer at skabe nogle kriterier der ikke giver mening for nogen.

Situationen bliver mere kompliceret af, at Råstofloven kan vælge at definere lokal arbejdskraft på en anden måde end den førnævnte landstingslov. I bemærkningerne til Råstoflovens § 18 står der at kravet om anvendelse af grønlandsk arbejdskraft alene indebærer et krav om en nærmere tilknytning til Grønland og at det er op til Naalakkersuisut at fastsætte nærmere bestemmelser om hvordan man afgrænser grønlandsk arbejdskraft.

Det må betyde, at hvor den unge mand på 20 år ville blive betragtet som udefrakommende arbejdskraft, hvis han tog job på en aluminiumssmelter, der opererer efter næringsloven, så vil han kunne blive betragtet som grønlandsk arbejdskraft i en mine, da den opereres efter råstofloven.

En overvejelse kan også være om det overhovedet giver mening at skelne mellem udefrakommende og lokal arbejdskraft i en særskilt lovgivning eller om man skal tage udgangspunkt i nogle andre kriterier, som hvor man har fast bopæl og hvor man betaler skat.